

SKAUTSKÉ (V)OČKO

Časopis 21. oddílu skautek

Editorial

Ctěné čtenářstvo!

Ani slovy popsati nelze, jak nás těší, že nyní zrakem milostivě spočívati ráčíte na dalším, v pořadí již druhém, čísle našeho občasníku SKAUTSKÉ (V)OČKO. Pozitivní ohlas našeho díla nás těší vpravdě nesmírně. Vaše výtky jsme si ovšem k srdci nevzaly. Činíme tak z prostého důvodu, naše drahé přítelkyně – a totiž že pomíneme-li žádost o barevnější provedení, kterou bohužel musíme zamítnout, žádné výtky *nebyly*.

V tomto čísle SKAUTSKÉHO (V)OČKA můžete nalézt příspěvky autorů již minulým číslem prověřených, jakož i nováčků z řad redakce. Opět Vás čeká podivuhodný hlavolam, reportáž či literární příloha. Tentokrát pro Vás však máme připravené i některé nové rubriky. Těšiti se můžete kupříkladu na filozofické citáty slečny Vali, které Vás bezpochyby inspirují k zamyšlení.

Doufáme pevně, že jaro, jehož příslib konečně již ve vzduchu lze cítiti, do Vašich dnů vnáší mír a radostnou pohodu. Užívejte si jich plnými doušky, neboť, jak napsala ve století minulém paní Daphne du Maurier, *„už nikdy nebudeme mladí“*.

Carpe diem, milé přítelkyně.

Rosnička

Bratři,

jakožto právoplatní členové máte právo být informováni o všech novinkách v naší církvi. Tomu necht' slouží tento plátek, jenž je již po staletí přítomen v našich řadách. Naleznete zde důležité zprávy, ale i seriózní úvahy pro vaše filozofické zamyšlení. Vše slouží k obohacení vašeho ducha a my doufáme, že si toho náležitě vážíte. Jestli ne... Opravdu si nepřejte, aby na vás/váš nos dopadla má červená boxerská rukavice (tedy relikvie svatého Jiří samozřejmě).

Nezapomínejte se těšit z členství v naší církvi a účast na bohoslužbách zapisujte do tabulky (když už si jeden z vikářů dal tu práci s grafikou). Budete-li tuto povinnost zanedbávat, svatá inkvizice si vás najde. A to nechcete.

Svatá Kreveto, oroduj za nás u přesvaté Čtveřice, aby latrina byla dostatečně hluboká!

Liduška

Obsah

Aktuality • Novinky • Vzkazy • Inzeráty • Nekrolog	3
Filozofický koutek slečny Vali	4
Pověst: Kterak udatný srnobijec Mandlan pětadvacet sličných děv zachránil	5
Křížovka	6
Reportáž: Liberecký kurz plavání pro skautem postižené osoby	7
UFO – Úžasné Futurologické Otázky: Co bude, to bude	9
Literární příloha: Záhada terénních ponožek	10
Literární příloha: Konec skautek	11

Motivační hláška

„Já jsem to dokázala – stala jsem se svou vlastní babičkou!“

S lítostí vám oznamujeme, že kámen Coop se dne 4. 3. 2023 kolem druhé hodiny odpolední odebral do věčných lovišť. Byl smutným nedopatřením zanechán napospas svému osudu na polní cestě kdesi mezi Nelahozevsi a Novými Ouholicemi. Velmi nás to rmoutí a všem pozůstalým, tedy sobě samým, bychom tímto rády vyjádřily upřímnou soustrast.

Jelikož si mnohé z vás nebraly k srdci informace z minulého čísla, rády bychom tímto připomněly, že tabulka účasti existuje a čeká na používání. Prokletí čeká na neposlušné děti.

Kdybyste měly cokoliv, co byste si přály otisknout v našem časopise, zasílejte to prosím na náš e-mail skautske.vocko@gmail.com (ano, skutečně existuje). Za případné příspěvky děkujeme.

Z důvěryhodného zdroje jsme se dozvěděly skutečně pobuřující zvěst. Vztahu ctěné slečny Monči a sekané je jednou provždy konec! V několika uplynulých měsících se jen zřídka vyskytovaly pohromadě. Sobota 4. března přinesla potvrzení našich nejhorších obav. Monči opustila sekanou kvůli Giny – ano, *té Giny*, která pravidelně odhaluje své kotníky a někdy údajně i kolena! „Právě ty kotníky mě zaujaly,“ vyjádřila se k situaci sama Monči.

Naše redakce vyhlašuje soutěž. Umělecky – ať už básní, povídkou, obrázkem či jakkoli jinak – zpracujte téma „Táborové problémy“ a zašlete na e-mail skautske.vocko@gmail.com. Nejlepší práce budou otištěny v příštím čísle našeho občasníku a odměněny pytlíkem Vext (jedním dohromady pro všechny).

Infiltrací našich agentů do vůdcovského hnízda bylo zjištěno, že letošní červencová expedice do Kamenného Malíkova bude „strašně geniální“ (Monči) a „hi hi hi hi hi hi“ (Miki). Těšte se.

Filozofický koutek slečny Vali

Ke svému úžasu jsme zjistily, že v naší družince se kromě deseti lidí vyskytuje také zcela geniální generátor hlubokých myšlenek, skrývající se pod fasádou obyčejného smrtelníka. Máme tu čest vám představit reakce (především) slečny Vali na některé filozofické otázky. Doufáme, že vás budou inspirovat.

Liduška: „Jak se daří?“

Vali: „Můj mozek je v dobrém duševním rozpoložení.“

Liduška: „Proč je heslo skautů ‚Buď připraven‘?“

Vali: „Život je jízda divokou řekou...“

Fialka: „Cože? Jaká řeka?! Nejsme přece vodní skauti!“

Liduška: „Skautský slib říká, že se můžeme snažit být lepší, takže se můžeme stále měnit.“

Vali: „Ano, když končí změny, začíná smrt.“

Liduška: „Co pro vás znamená skautský slib?“

Vali: „Skautský slib je můj úvazek.“

Liduška: „Co spojuje všechny skauty na světě?“

Fialka: „Mají hlad.“

Rosnička: „A co ještě?“

Vali: „Mají žízeň.“

Pověst

Kterak udatný srnobijec Mandlan pětadvacet sličných děv zachránil

Za jednadvacatero horami a jednadvacatero řekami žil byl rytíř Mandlan. Na první pohled se ničím nelišil od ostatních rytířů, snad až na své ohnivě rudé vlasy. Ty jako by naznačovaly, jaká síla v Mandlanově srdci dřímá. Už v kolébce jej čtyři sudičky Aggymila, Berdoslava, Kappienna a Marylie předurčily k velikým činům.

Ještě než Mandlan dosáhl dvanáctého roku života, dokázal světu své schopnosti při příležitostech tak nesčetných, že se ani nebudeme namáhat je vyjmenovávat. Jedna z nich ovšem skutečně stojí za zmínku.

Onen památný den začínal pro Mandlana jako každý čtrnáctý jiný: na výpravě. Mandlan – kvetoucí mládím, a proto následován asi pětadvaceti sličnými děvami z hradu Klobouk a z tvrze Světluštejna – se vydal na romantickou procházku skrze (ne právě) panensky čistou přírodu v okolí prostého městečka Nelahozeves, jež o mnoho let později či dříve – neb se pohybujeme v pohádkovém bezčasi – domovem bývalo samotnému Antonínu Dvořákovi.

Pout' probíhala velice klidně. Samozřejmě došlo na pár drobných incidentů, například když jedna ze světluštejnských dívčin spadla ze skály či když se bahno opovážilo zcela znehodnotit úbor Ludmily z Klobouku. Ty jsou ale zcela zanedbatelné a nepodstatné, protože Mandlana nikterak neovlivnily. Ovšem nezadržitelně se blížil okamžik, kdy měl Mandlan mít možnost projevit v plném rozsahu svou udatnost.

Když náš pohledný, ctný a řádný jun v doprovodu svého hejna obdivovatelek vyšel z lesa na jakousi planinu, jedna z děv zahlédla v dáli cosi nevýslovně děsivého. Byl to živý tvor. Daleko, téměř na obzoru. Jenže se blížil k nim.

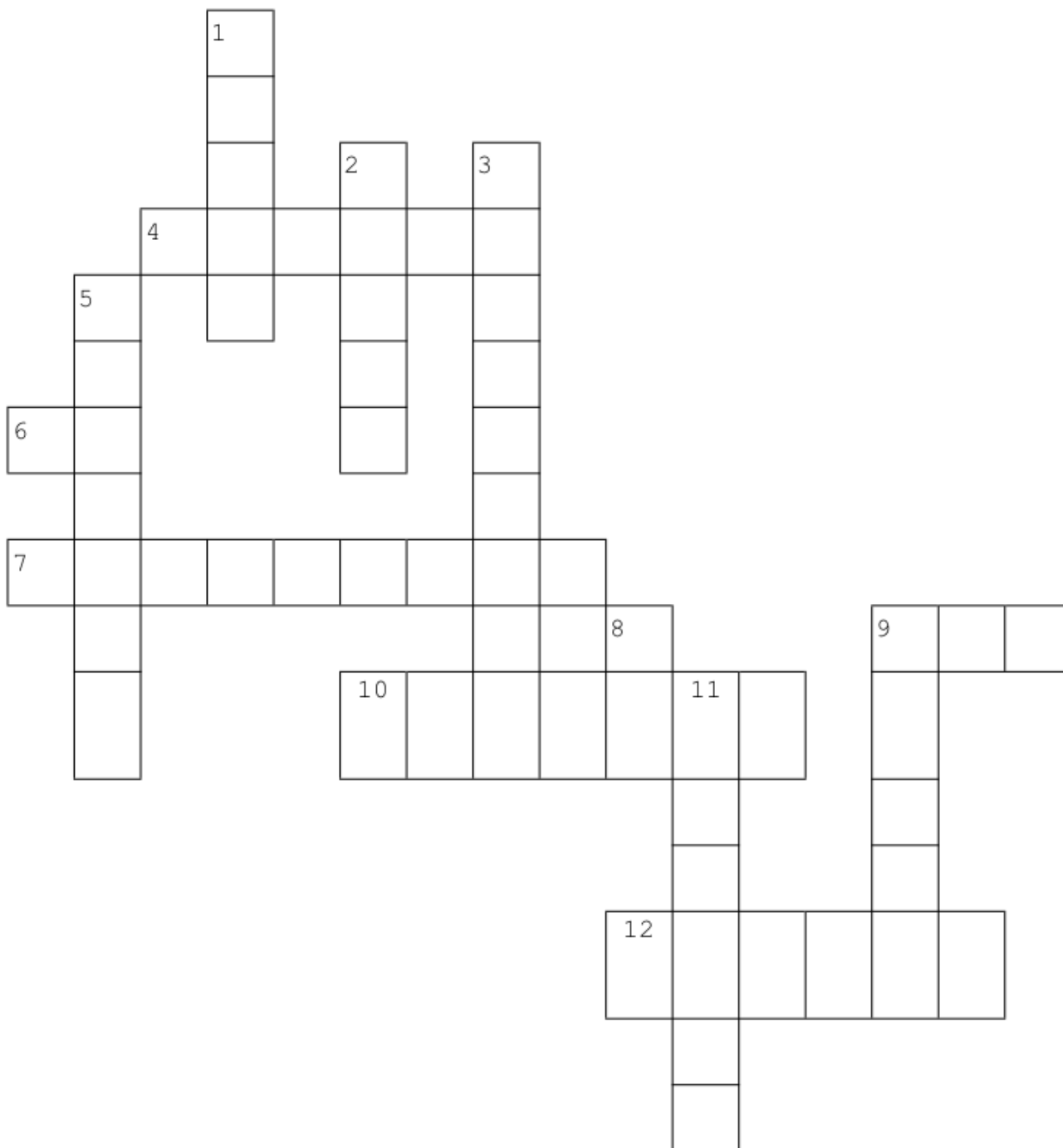
„Srna!“ vykřikla nebohá dívčina a nebýt pomoci svých družek a sokyň, byla by se jistojistě zhroutila k zemi v mdlobách. Všechny bázkivě ustoupily o několik kroků dozadu.

„Jen se nebojte!“ zvolal udatný Mandlan, „Zachráním vás, půvabné dámy! Myslíte, že jsem šel do divočiny nevybaven? Srno, mám nůž a nebojím se ho použít! Ustupte!“

Mandlan nůž nemusel ani vytáhnout. Nepřítele vyděsila už jen nebojácnost sálající z junova mužného zjevu. S hrůzou v očích se dala srna na útěk.

Vděčné dívčiny padly udatnému Mandlanovi k nohám a velebily jej jako zachránce. A společně žili ve spokojeném quinvigintigamickém svazku šťastně až do smrti. *Rosnička*

Křížovka

Vodorovně

4. jméno Kappyina auta
6. stáří našeho střediska v letech (římsky)
7. srnky (endemit z okolí Kamenného Malíkova)
9. druhý z maskotů oddílu
10. barva našich šátků (kromě Lidušky a jiných zrádkyň)
12. Řeka hučí, ... vstává, život skautkám z Vočka dává!

Svisle

1. jméno pověstného kamene z minulého čísla
2. zaniklá družinka
3. slangové označení vesnice u tábora
5. oddíl ve středisku, o kterém nikdo nic neví (kromě jedné rádkyně, která se pomocí důmyslných intrik vetřela do přízně jednoho z členů)
8. oxid uhelnatý
9. jeden z maskotů oddílu
11. bývalá hlavní vedoucí (nyní na pozici generálního ředitele vesmíru)

Reportáž

Liberecký kurz plavání pro skautem postižené osoby

Tak opět tu máme zajímavou zimní akci. Ve dnech 17.-19. února léta Páně dva tisíce dvacet tři se 21. oddíl skautek z Vočka z Prahy vydal do Liberce zdolávat Himaláje našich krajin, neboli – jinak řečeno – Jizerky.

Cha, a proč to sem vlastně píšu, když tam většina ctěného osazenstva byla přítomna? No protože já, H₂SO₄, jsem byla členem běžkařské skupiny, která sice nebyla početná, ale zážitky stojí za popsání. Ostatní vám popovídají sjezdáři v čele se Snowberdou („mám zraněnou ruku → nemůžu lyžovat → na snowberd nejsou hůlky potřeba → jdu na to → safety first“).

V pátek večer mě naštvalo, že jsem s sebou zbytečně táhla karimatku. Spát se dalo bez ní na onom minovém poli zvaném Postele. Dalšího dne ráno jsem zjistila, že mám jako jediná nenavoskované běžky a nemám šupiny. Tak jsem tam napatlala červený vosk a odjely jsme autobusem do Bedřichova.

Na trase jsem zjistila, že vosku byl značný nedostatek. Dala jsem ho tam třikrát víc a to mi umožnilo jít do kopce. Furt mě ale předbíhala Miki, což mě motivovalo neumřít a pokračovat.

Celou cestu přšelo. Bylo to srandovní, po nějakém čase jsme měly mokré úplně všechno včetně spodního prádla (Miki se to pokoušela vysušit, ale o tom později). Giny si vzpomněla, že má s sebou obal na batoh, až v neděli v poledne.

Dorazily jsme na Novou louku. Byla tam restaurace, do které jsme měly v plánu se později vydat. Pokračovaly jsme směrem k rybníku Blatný. T-Mobile tam měl ceduli: „Zamávej Blatnému, rybníku, ne ministromi.“ Dále jsme potkaly iglů, které bylo hodné a pustilo nás dovnitř. V tom iglů jsme sežraly sušené mango a utíkaly dál.

V restauraci, tedy už ke konci našeho výletu, to bylo moc zajímavé. V přízemí nám bylo řečeno, že máme jít na patro, poněvadž dole není místo. Šly jsme na patro a našly tam moc pěkný dlouhý stůl s bílým ubrusem. Už jsme si sedaly, když vkročila velice milá servírka, která nás vyhnala s tím, že to je stůl pro ubytované hosty.

Ubytovaných hostů bylo v celé té tak moc plné restauraci asi pět kusů.

Sedly jsme si tedy vedle a začaly objednávat:

„Já bych si dala jednu horkou čokoládu.“ „Pro mě prosím černý čaj s citronem.“ „Já taky horkou čokoládu.“ „Pro mě taky prosím.“ „Já taky.“

„Horkou čokoládu ne, my tady na patře nemáme tento sortiment, to musíte do přízemí.“

Skoro všechno tam číšníci nosili z přízemí. Ale když sortiment není, tak prostě není, no...

V restauraci se Miki pokusila na záchodě usušit promoklé oblečení toaletním papírem, aby nezanechala na židli suspiciózní fleky. Někdo by si mohl špatně vyložit chemické složení roztoku a myslet si, že se inspirovala incidentem malé Agátky - ty dobře víš, co mám na mysli, že, Agátko? Zdařilá to akce, to topení na záchodě jsem zase ocenila já.

Podařilo se nám doběhnout do Bedřichova. Na konci byl velký kopec dolů, což nám bylo odměnou za celodenní snažení. Návrat autobusem a tramvají zpátky do klubovny již proběhl bezproblémově.

Večerní program byl velice zajímavý. Nejen naše oblečení, ale i jídlo - těstoviny - bylo zcela rozmočeno. Když necháte uvařené špagety ve vodě, tak získáte zpátky to těsto. To je docela efektivní způsob produkce syrového těsta, ne?

Později následovala oslava narozenin milostivé slečny Miki (redakce si myslí, že se dopátrala jejího věku, ale tento údaj nebudeme zveřejňovat v souladu s Džídípíár předpisy) a malé Agátce se její mrkvový výtvar opravdu moc povedl (můžeš být na sebe hrdá, Agátko).

Později jsem se snažila vetřít se do přízně vůdcovské sekty, ale byla jsem přerušena příchodem večerky. No nic, snad příště budu úspěšnější. Můj noční spánek řekl „ne“, a tak jsem byla ve dvě ráno donucena k hororové cestě na WC. Nikomu to nepřeju, hlavně v tý liberecký klubovně.

Další den nás přivítal optimistickým deštěm. Běžkařská grupa se rozhodla, že se vydáme lanovkou na Ještěd a tam budeme na běžkách pokračovat na vrchol. Miki ukradla Snowberdě identitu ve formě permanentní karty na lanovku (my ostatní také) a poté jsme utíkaly co nejrychleji na tramvaj, abychom nebyly dopadeny rozhněvanou snowberdistkou.

Nelegální využití lanovky nebylo zjištěno, hlídač seřval nevinného klučíka před námi, ale nás úplně ignornul.

Na vrcholu se nám stala zajímavá věc. Špatně jsme propočítaly pozice našeho těžiště a všechny jsme se na sebe zřítily a zamotaly se do lyží. Z hlídací budky vyšel velice milý pán a bodrým hlasem se ptal: „Tak kampak běžíte, děvčata?“

Nebudu lhát, přepadly mě podobné pocity, jako když se nás minulé léto ctěný Pan Starosta zeptal, „jestli jste se, děvčata, neztratila“. Brrrrr.

Po cestě na Ještěd se nám podařilo ještě několikrát spadnout. Pak už sníh skončil, takže jsme neměly důvod padat. Tedy, důvod padat je vždy (že, Čipero), ale my jsme toho nevyužily. Do vysílače/hotelu/restaurace (diagnostikován brutalismus) jsme došly pěšky.

Nebudete tomu věřit, ale oni ten sortiment na patře měli!!! A ještě i polévku, lívance a hromadu dalších věcí. Charakter paní servírky nás velice mile překvapil.

Zpátky do klubovny, po tomto strastiplném výletu plném jídla, nás dovezla Snowberda svým úžasným autem díky svým úžasným řidičským schopnostem. Buď pochválena, předrahá Snowberdo!

Věta „Wo Instantsuppen?“ shrnuje další dění.

Snad velectěné čtenářstvo potěší fakt, že po cestě autobusem zpátky z Liberce do Prahy se mraky (nebo spíš ta plíseň na obloze) roztrhaly a vykouklo na nás v své plné záři Slunce.

„Kdes bylo celej víkend???“ Liduška

UFO - Úžasné Futurologické Otázky

Co bude, to bude

1. Proveďte analýzu své DNA a zjistěte, kdy umřete. S přihlédnutím k vašemu životnímu stylu, prostředí a nepředvídatelným situacím určete, jakého věku se skutečně máte šanci dožít.
2. Použijte genetickou teorii Gregora Mendela a kombinatoricky určete možnou barvu očí a vlasů svých dětí. Předpokládejte, že jich budete mít 20, otce (matku) si můžete zvolit libovolně (vybírejte z žijících příslušníků druhu *homo sapiens sapiens*).
3. Jaká teplota bude ve čtvrtek za dva týdny před Husovým sborem v obci Rudná v 11:15 dopoledne? Kolik procent oblohy bude pokryto mraky? Bude pršet? Pokud ano, jak moc? Jak silně bude foukat vítr? Pro získání odpovědí použijte dostupné klimatologické modely a metody schválené Katedrou fyziky atmosféry MFF UK.

Odpovědi posílejte na skautske.vocko@gmail.com. Svá řešení řádně okomentujte. Nebojte se poslat i jen náznak řešení, nikdo (ani já) vám hlavu neutrhne. Odpovědi na poslední otázku můžete posílat i Berdě na berda21@skaut.cz, bude se jí to hodit. Liduška

Literární příloha

Oba následující texty vznikly na družinkové výpravě Pomněnek. To uvádíme jen pro vysvětlení, protože je samozřejmě možné, že máte tu smůlu a nevíte to, protože a) jste vedoucí a nejste Monči ani Giny; nebo b) jste členka Fialek; nebo c) jste členka Pomněnek, která se tam rozhodla nejet.

V každém ze tří případů vás litujeme. O mnoho jste přišly.

Záhada terénních ponožek

„Do plástve, proč tu nikdo nespí?!“ ozval se rozezlený hlas, „Šup šup, spát!“

Táborový šum přešel z forte do pianissima a stany jeden po druhém zhasínaly. Včelka (protože to jí hlas patřil, samozřejmě) přísným okem přehlédla náměstíčko a vida, že je všude už tma, uspokojeně pokývala hlavou, hbitě přeskočila podsadu a ladně vplula do spacáku.

Slastně zahýbala palci na nohou. Avšak běda! Hrůzou vykřikla.

Její holý nehet se otřel o hladkou tkaninu spacáku.

„SVATÁ MATERÍ KAŠIČKO! Kde mám svoje terénní ponožky?“ Vyletěla ven a jediným prudkým pohybem rozhrnula plachtu sousedního stanu: „Aggy, potřebuju urychleně tvoje hlasiv– chci říct, tvoji pomoc. Byly mi zcizeny terénní ponožky!“

Agy se zděsila. „To je ale skandál!“ Vyskočila na nohy a přelezla podsadu.

Společně se postavily doprostřed náměstíčka a Aggy zvolala vysokým pronikavým hlasem: „Náááastup!“ Rozespálé skautky překvapeně vyhlédly ze stanů a protíraly si oči.

„Tábore, pozor!“ zavelela Včelka a výhruzně pomalu pokračovala: „Kdo mi zcizil terénní ponožky, necht' se okamžitě přizná!“

Zaryté ticho. (Při této příležitosti bychom naše ctěné čtenářstvo rády vyzvaly k minutě ticha za ztracené ponožky.)

Z potoka u umývárky vystoupila Moud'a zahalena v ručníku a oděna božským rouchem mlžného oparu. Čvachtavým krokem došla na náměstíčko a ve dvou prstech na délku paže před sebou štítivě držela jakousi beztvarou hmotu.

„Holky! Tohle - *myslím*, že to jsou ponožky - ke mě doplavalo, když jsem si dávala svou půlnoční koupel. Víte, jaký je to hnus? Majitelka bude mít třináctku a kostky. A bude mi

umývat ešus a pohorky po puťáku. A... vypere mi všechny *moje* ponožky. Pokud se provinilec nepřizná, bude z toho oddílová třináctka. A našťvaná Moudřa k tomu! Samy posuďte, co je horší.“

Včelka, která během tohoto proslovu zbledla natolik, že to bylo patrné i ve tmě, zhrozně vykročila k Moudře.

„No - vlastně - já - jak bych to řekla - no - do plástve - jaksi - to jsou asi moje terénní ponožky...“ Natáhla ruku po mokrém cosi.

Z nebe se snesl předmět, o kterém všechny přihlízející náhle věděly, že je to včelmobil. Zakryl Včelku a milosrdně ji tak uchránil před hanbou. *Rosnička, Liduška a Monči*

Konec skautek

Tento příběh se odehrává uprostřed lesa, kde se ocitly osamělé skautky ze střediska Vočka. Jsou zoufalé, obávají se zrádných MASOŽRAVÝCH SRN.

Pomalů se začalo stmívat a skautky se obávaly toho nejhoršího...

Skautky si k sobě stoupnou, zavřou oči a snaží se navzájem zahrát.

Najednou za nimi křupla větvička... Chvilí se nic nedělo, avšak náhle začaly skautky mizet. Všechny začaly panikařit. Sice si to nechtěly připustit, ale každá ve svém nitru tušila, co bude následovat. Poslední zbylé skautky se začaly beznadějně modlit k Mandlovému Božstvu a Svaté Krevetě; doufaly, že je jejich božstvo zachrání. ALE MARNĚ! A tak (jelikož byly věrné) myslely i v posledních chvílích na teplý oheň a vexty. *Mandle, Fialka, Elsa a Vali*

Vydavatel: 21. oddíl skautek, středisko Vočko (resp. družina Pomněnek)

Redakce: 21. oddíl skautek, středisko Vočko (resp. družina Pomněnek)

Šéfredaktorky: Rosnička, Liduška

Redaktorky: Rosnička, Liduška

Korektura: Rosnička

Obálka a grafická úprava: Rosnička

Speciální zásluhy: Vali, Monči, Mandle, Elsa, Fialka